

ARGVS

ERYCI PVTEANI

C. R.

Apud Mediolanenses

ELOQVENTIAE PROFESSORIS, ET
HISTORIOGRAPHI REGII.

Auctore

BENEDICTO SOSSAGO
Mediolanensi.

MEDIOLANI,
Ex officina Pandulphi, & M. Tullij Malatestæ,
Typographos Regios Camerales.

Superiorum Permissu. 00. 13 CIV.

030.4

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

OF THE

PHYSICAL SCIENCES

AND

ASTRONOMY

CHICAGO, ILL.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PHYSICAL SCIENCES
AND
ASTRONOMY
CHICAGO, ILL.

Illustri Viro, 28
CAROLO HOMODEO.
AMICO ET BENEFACTORI.

fuo
ERYCIUS PUTEANVS S. D.

PUBLICO signo agnoscere beneficia tua, & venerari amorem gestio, Illustris Vir; illa crebra & luculenta, hunc effusum & perennem, velut ab ipso Humanitatis fonte. Gestio inquam, ne aridum omnino animum, aut sterilem irrigasse videre. Tarda, ut nunc mores sunt, etiam inter Amicos beneficia: tu beneficijs amorem orsus, beneficijs tuum me fecisti, ut amares tuum. Sic benefactorem te habui, priusquam amicum; si tamen esse benefactor potest, qui nondum amicus. Sed ego nunc amoris & beneficij signum aliquod reddo, **ARGVM CANEM**, quem ceu delitium doni ab amico **MELCHIORE VELTVYCKIO** accepi: & **ELOGIVM** istud **CANIS**, quod à divini ingenij Poëtâ, & familiari meo **BEN-**

A 4 DICTO

630.4

DICTO Sossago : Canem egregium , &
Canem canum , quasi à Dianâ ipsâ ; Elogium
amœnum , & quasi ab Apolline profectum .
Tu utrumque habe , Illustris Vir , Canem ad
voluptatem , Elogium ad Famam . Magna
& continua negotia tua sunt , & voluptatis
remissionem poscunt : magnæ Virtutes , & Fa-
mæ proemium merentur . Fruere hæc & illa ,
meque tuum ama . Mediolani , Prid. Eid.
Febr. 60. 1561.

ARGVS
ERYCI PVTEANI

C. R.

Apud Mediolanenses

ELOQVENTIAE PROFESSORIS, ET
HISTORIOGRAPHI REGII.

Auctore

BENEDICTO SOSSAGO

Mediolanensi.

VI tua latratu venaticus ostia co-
stos

Personat, arrectusq; canis pro sedi-
bus adstat,

Commisso servans aditus; fugisne
virentem

Mænalon, & spreto ludit Latoida Cyntho

Improbis? ac tandem pulchrâ ceruice minores

Indignante manus ultro mutans habenas?

Sic reor, hunc primis iam tum nutriuit ab arvis

A 3 Sedula

A R G V S

Sedula, & arthick desudans vique romantes
Effinxit Diana iubas, lateq; solutos
Sponse laboranti viq; pollicis villos,
Scilicet hunc toties positus Dictynna sagittis
Circuit amplexu, centumq; per oscula compsit.
Mentiar intonsi quod lustra per ardua Cynethi
Creuerit, & teneros manibus formauerit annos
Diua potens nemorum, tantosq; effinxerit artus.
Haut humilem certe ora docens, & fronte superba
Incessuq; patet generosi sanguinis heres.
Imbelles animos frons arguit. Adspice porro
Quas altis vires humeris, qua colla minetur
Ora fera propior, tergo iacet umbra comarum
Propextis utrimque iubis. Quae gratia frontis!
Quae fuluis species oculis, qui gressus eunti!
Stare loco nescit, trepidos quas impetus armos,
Luxuriatq; toris nodosum pectus, & alie
Terribiles horrent maculoso corpore fera.
Nec minus erectam protendit ad aethera frontem
Ostentans maculis internigrantibus albam.
Cum vero emicuit volucris per compita saltu
Integer amorum, cumq; ignescentibus iris
Intumescere mina; non hunc clamore lacescunt
Turba. canum, non tornam audent attollere vocem
Ora metu compressa tenent, longeq; recedunt.
Qualiter aligera volucres, ubi nota pererrant
Littora, possedasq; tenent longa agmine terras.

Si

ERYCI PUTEANI.

Si procul apparet, si fulvis advena pennis
Stridet avis, primum trepidant et murmura ponunt,
Tum verò arripiunt frondentia secta, ruuntq;
Quà fuga sua vocat, seseq; cubilibus abduunt.
At si fortè canes inimica in praelia crudis
Dentibus incurrunt, magnisq; assultibus instans
Ilia tudentes, & contantia tempora circum
Morsibus ingeminant cum Belgicus adspicitur dux,
Ecce minas posuere, tantum rabida ora quiescunt:
Qualis ubi ignotus regnator saurus in oras
Pulsus abit, si laeta ferox in pascua tendas
Diffugiant armenta procul, trepidantq; superbo
Obliquantem oculos, tum bella minacia linquunt
Insecta, ac summis pecudes vix cornibus exstant.
Hunc Batavus acuisse tubas, hunc Sequana multo
Arna gradu iustrasse ferunt quàm Mosa pererrae
Gurgite, quàm Rhenus violentia voluitur undis.
Narratur volucres nemorosa per amia cernas,
Et procul emissum cursu praevertere selum.
Quin etiam in valles prærupto è vertice rupis
Denolet, & cerso transmittas flumina salen:
Nec minùs insanum torrentis in usque fragorem
Iret, & ignota sese committeres unda.
Usque adeò non ille minas, non horret hiatus
Riparum, raucoq; fremens saxa tumultu.
Ille etiam eductas aurata ad sidera rupes
Fervidus, aërijq; super fastigia montis

A 4 Emitter,

Emicet, & nullo vestigia pulvere signet.
 Nam simulac cursu spaciosam corripit aquor,
 Et subito vorat arua gradu, vix campus euntem
 Sentit, & incertae agnoscit ponere plantas.
 Non bello sic tela volant, non lintea ponto,
 Non fluvij de monte ruunt, non fulgura calo.
 Illi etiam celeres sinuosa ad retia cernos
 Cogere ludus erit, turbamq; agitare ferarum.
 O quoties egit pulchro sudore madentem
 Venator, quoties tentare silentia silvae
 Iussit ouans, strictosq; gelu decurrere fluctus.
 Sed quid ego indomita virtutis conscia dicam
 Auiæ silvarum, atque horrentes murmure saltus?
 Nunquam ille imbelles loca per campestria lynces
 Sectari, aut timidos morsu discerpere damas
 Dignatus, sed fulmineos è rupibus apros
 Deturbabat agens, cæcasq; impune latebras
 Nescius impasti fremitum trepidare leonis,
 Horrendosq; suos, aut sicubi setiger versus
 Accubet, & catulos ad fœta cubilia seruet.
 Tum verò amplexu remeantem dente cruento
 Sustulit, & merito dominus dedit oscula rostro.
 Hanc talem Tyrijs adspexit Inlus in arvis
 Masilo dum pulcher equo, & venabula quassans
 Troia fatigaret dotalis Sidonis agros
 Venator, cæcasq; fugâ trepida agmina capras
 Attonito premeret nodosa ad retia cursu.

Nunquam

ERYCI PVTEANI.

Nunquam etiam satem venatu exercuit acer
 Hippolytus, dum Cecropij inga frondea montis
 Frangeret, ah, solo nemorum correptus amore,
 Latratuq; canum rupes implecet acuto.
 Tu quoque non tanto percussus turbine Martis
 Denia Cyllenes, & desolata dedisses
 Manali dumeta ingi Tegēesq; recessus,
 Aut immasuro turbasses funere matrem
 Parthenopee, sed ærj te lustra Lycæi
 Suasissent miseras belli dimittere curas:
 Nec triſtes lituos, fumestaq; prælia adisses,
 Si talem Gemitrix patrijs aluisset in antris
 Bradonem nemorum, vastatoremq; ferarum.
 Hoc duce non fulvis puerum Iouis armiger, alia
 Tolleret, & superas raptum vectares ad auras.
 Illice arrepto surgens in nubila cursu
 Pendentem, & mæstum linquentem Gargara præpes
 Arriperet, pedibusq; arreptum auelleret uncis.
 Nec verò Actæon lacerato funere culpa
 Nescius hausisset pœnas, nec sæva canum vis,
 Pro scelus incantum! pro lamontabilis error!
 Immerito nudis laniasset denibus artus.
 Ah, potiùs lacrymis dominum spectasset oboris
 Submittens caput, & vultu tentasset anhelo
 Lambere signa pedum, blandaq; alludere canda.
 Quæstibus impleſſet vallis, & quæstibus agros,
 Quæstibus impleſſet montes Atque maſtus

Nec

ARGVS ERYCI PVTEANI.

Necquicquam ingeminans, flectent Actaonara
 Actaon queralis tantum resonasset in agris.
 Talis inaccessu recubet si Cerberus antro,
 Non impacato pallentia regna silentum
 Guttur, nec miseras latratu terreat umbras
 Exiliant cuncti Lethae ad flumina Manes.
 Ipsa etiam Eumenides compefcant ora sorores
 Sibila, & Elysios certent insternere flores.
 O quoties teneris talem Proserpina palmis
 Mulceret, pulchraq; affigeret oscula fronti:
 Tanta per ingentes maiestas eminet armos,
 Sic dulces oculi, sic castigata tremiscunt
 Ilia plausa manus, & totum iuba pectus obu-
 Discolor, & fusi ludunt circumundique villi.
 Nulla canis rabies, sed quo non mitior alter
 Pronocet astrium metuendi sideris annum.
 Nec qui tam placidis latratibus astra laceffat
 Fortunate animi, ne se plaga lucida Olympi,
 Ne precor inuitet nostris decedere terris,
 Ne properes alto sidus succedere caelo
 Quamuis astra vocent, quamuis se colligat a-
 Limite, & immensi cedat tibi Sirius aqua
 Parte poli. Incessus hic indefessus heriles,
 Hic dominos comitare gradus, nec sidera cur-

ARGVS

VLyssis,

EX HOMERO

Odyssæ XVII.

DE VLYSSE ET EVMÆO.

SIC illi alterno tempus sermone trahebant.
At CANIS arrectus caput extulit ARGVS,
& aures

Concussis geminas; quem matris ab ubere raptum
Nutriuit, sed non patrijs exercens aruis
Ithacus; inuisa pugmans ad mœnia Troia.
Illum autem densis inuener committere siluis,
Frondosos soliti tractus, & plena ferarum
Lustrâ fatigare, atque ad vestia cogere cœnos.
Nunc vero horrebas macie depastus ab omni
Proluuiem stabulorum inter, deformiaq; ora
Squalidus; & scabies miseros obduxerat artus.
Vt tamen Herœm propius cognouit euntem,
Leniter astringit caudam blanditus, & ora
Permissis linguâ, gressus accedere heriles
Inualidus. tum furtim Heros super ora cadentes
Abstergit lacrymas, & dictis talibus infit.
Qua noua se facies offert? inglorius ARGVS
Porri-

A R G V S V L Y S S I S .

*Porrigitur cæno, formosiq; terga volutat ?
Hac specie campos habilis quatit ? anthe recumbis
Irritus, ut magni quos educat anda tyranni ?
Eumæus placido contra sic ore locutus .*

*Hic CANIS è longo gressu viduatur herili :
At si , qua quondam fuerat , dum Pergama Vlysses
Infelix peteret , si nunc foret illa iuuenta ,
Haut equidem lassum ceruicæ , & inanibus armis
Adspiceres , sed in arua gradus glomerare superbos .
Ille cauis olim deiectos rupibus apros
Immensis agitabat agris , rostroq; sagaci
Observabat hians vestigia nota ferarum .
Nunc iacet effæus senio , silua immemor alta :
Nec resides vrget domini præsencia seruos ,
Quandoquidem letho patrijs procul occubat oris .
Degenerant etenim studijs , quos Iuppiter vrget
Sernitio : turpisq; animis ignavia serpit .
Hac ubi dicta dedis , concessit ad alta domorum
Culmina plena procis , & tecta frementia luxu .
Vt verò CANIS adspexit longævus Vlysssem ,
Demisit caput , & placidâ cum morte quieuit .*

DE
INGENIO CANIS

E
SEXTO EMPIRICO.

ELECTIONEM habet, nam capit quæ
sibi commoda sunt, fugit noxia: edu-
lia persequitur, flagello intentato, omit-
tit. Sed & artem habet commodorum com-
paratricem, Venatoriam: Nec verò Virtutis
est expertus. nam cum iustitia sit unicuique
suum tribuens; CANIS familiares & bene-
meritos adulatur, custodit, tuetur: inuadit
externos, aut iniuriam inferentes. Videmus
& Prudentem. ut etiam testatus est Home-
rus, qui Vlyssæm suis omnibus ignotum, à
solo ARGO agnitum facit. Secundum autem
Chrysippum, etiam cum tertij notitiam per
alia non probata consequi. ut cum ad triui-
um venerit, & cum iam duas vias indaga-
uerit, per quas fera non iuit, tertiam ne odo-
rans quidem aut dubitans init, & magno per-
eam impetu fertur, velut ratiocinans: Aut
hac, aut istac, aut illac transijt fera: neque
autem hac, neque istac: ergò illac. Sed &
Medicus est. ac si festuca sit impacta, eam
extra-

extrahit dentium ministerio . Si vlc
(quoniam ea sordentia agrè , facile
munda curantur) leuiter tabem ind
tem absterget . Sed & Hippocratis præ
obseruat . & quoniam pedis Medicin
eius quies ; hunc læsum sursum atto
quantum potest , seruat à motu . Cū
prauī humores aggrauant , gramine v
eiusque ope quidquid noxium erat e
Itaque non mirum , Si Philosophi
qui (*Cynici*) se huius animalis nom
luerint commendari .

FINIS.

99 950972